

však byt nebo dům jen manželka, může manžel po rozumu citovaného zákonného předpisu žádati jen, by ho manželka přijala do svého bytu. Povolením odděleného bydliště jednomu z obou manželů podle § 107 ob. zák. obč. a § 382 čís. 8 ex. ř. zaniká nárok manželův na přijetí do bytu manželčina a jest proto přípustné oddělené bydliště přivoditi příkazem manželi, by byt manželčin opustil (čís. 2183 sb. n. s.). Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že toto prozatímní opatření předpokládá, že manželé dosud bydlí ve společné domácnosti a že se ho nemůže domáhati manželka majitelka bytu, jež z bytu svého před povolením prozatímního bydliště již odešla, neboť kdyby se příkazu, by manžel opustil byt, nemohla domáhati manželka i po faktickém opuštění svého bytu, byla by na tom hůře manželka, jež, jsouc ohrožována nebezpečnější měrou svým manželem, nemohla soudní rozhodnutí o odděleném bydlišti vyčkávati ve společné manželské domácnosti, nýbrž musila ji pro svou bezpečnost opustiti co nejrychleji, než manželka méně ohrožovaná, ježto by jí připadlo postarati se o nový byt a ve výhodě by byl manžel, jenž manželku nebezpečněji ohrožoval, proti manželu, jenž manželku neohrožoval takovou měrou jako onen, ježto by v dosavadním bytě zůstal. K takovým zvráceným důsledkům výklad zákona vésti nemůže. Než jinak jest tomu, tvrdí-li manžel, že mu přísluší právo bydleti v bytě dosud společném z jiného právního důvodu než jen na základě ustanovení § 92 obč. zák., jako v souzeném případě tvrdí žalovaný, jenž právo to dovozuje z dohody stran, podle níž postoupil žalobkyni svou polovici domu a ona mu slíbila, že ho tam nechá doživotně bezplatně bydleti. Toto právo povolením odděleného bydliště ovšem není nijak dotčeno a o něm v rámci prozatímního opatření povolením odděleného bydliště rozhodováno býti nemůže, a to ani prozatímně na dobu platnosti prozatímního opatření. V tom smyslu vyslovil se i bývalý nejvyšší soud ve Vídni v rozhodnutí Gl. U. n. ř. čís. 2062. Otázku manželova oprávnění k bydlení v domě manželčině jest tedy řešiti sporem.

Čís. 11183.

Jest přípustna exekuce zabavením a vnucenou správou soukromé obchodní školy, jejímž majitelem a ředitelem jest dlužník, leč že by podnikání samo spočívalo výlučně jen na osobní činnosti a na osobních schopnostech a znalostech dlužníkových.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1931, R II 348/31.)

Soud první stolice povolil exekuci 1. zabavením soukromé obchodní školy provozované dlužníkem a zabavením úředního povolení k provozu této soukromé obchodní školy, 2. vnucenou správou soukromé obchodní školy dlužníkovy a k ní náležejícího úředního povolení. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle § 331 ex. ř. podléhají exekuci majetková práva. Právo k vedení školy, v souzeném případě soukromé obchodní školy, nelze pokládati za právo ma-

jetkové. Činnost a prospěch obchodní školy závisí na osobní činnosti jejího majitele, na jeho vědomostech a zkušenostech, a nelze proto vedení to obstarávat osobou třetí. Právo k vedení školy jest tudíž právem ryze osobním, jež nelze zpeněžit. Exekuce povolena na právo, jež exekuci nepodléhá.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle exekučního návrhu jest předmětem exekuce provoz soukromé obchodní školy, jejímž majitelem a ředitelem je povinný dlužník. Úřední povolení k jejímu provozování o sobě předmětem exekuce není, nýbrž má býti exekucí dotčeno jen potud, že se dlužníku zakazuje s tímto povolením po dobu exekuce na úkor věřitelův nakládati, jmenovitě se ho vzdáti. Není tedy rozhodné, zda lze právo k vedení obchodní školy o sobě považovati za právo majetkové. Není o tom pochybnosti, že provoz soukromé školy může býti zdrojem příjmů a výdělku, že je to tedy s hlediska dlužníkovy výdělečný podnik hospodářský, a nevádí, že se na takové ústavy a podniky podle čl. V. písm. h) cís. pat. ze dne 20. prosince 1859, čís. 227 ř. zák. předpisy živnostenského řádu nevztahují. Takový podnik hospodářský může tedy býti pramenem uspokojení i pro vymáhajícího věřitele, neboť jde o hospodářský podnik ve smyslu první věty § 341 ex. ř. Omezení druhé věty téhož § nepřichází v úvahu, protože nejde o »koncesovanou živnost« (§ 1 c, 15 živnost. novely ze dne 5. února 1907, čís. 26 ř. zák.). Zbývá tudíž řešiti otázku, zda jest navrhovaný exekuční prostředek, vnucená správa podniku, jakým je soukromá škola obchodní, možný, to jest zda lze provoz podniku nezávadně obstarávat třetí osobou. Rekursní soud má za to, že nikoli, protože prý činnost a prospěch obchodní školy závisí na osobní činnosti jejího majitele, na jeho vědomostech a zkušenostech. To ovšem obecně platí o každém hospodářském podnikání, pokud spočívá na osobní činnosti podnikatelově, třeba by se omezovala jen na vedení a správu podniku. Z toho však ještě neplyne, že by podnikatelova osoba proto byla za všech okolností nenahraditelná. Zkušenosti ukazují, že i takové podniky trvají, ba i prospívají třeba i za delší nebo trvalé nepřítomnosti podnikatelovy (nemoc), ba i po jeho odchodu z podniku (prodej, úmrtí a pod.). Zda je možná taková náhrada, jest otázkou případu, a to i u soukromé obchodní školy, o niž tu běží; předem možnost náhrady nelze vyloučiti. Pravda jest, že by taková náhrada a tedy ani vnucená správa nebyla možná, kde by podnikání samo spočívalo výlučně jen na osobní činnosti a na osobních schopnostech a znalostech dlužníkových, jako na př. tam, kde soukromý učitel sám a osobně vyučuje hudbě, tanci a pod. Protože dlužník v zásadě není povinen spolupůsobiti při vnucené správě a taková jeho osobní účast nedá se vynutiti, nebyla by správa v podobných případech technicky proveditelná. Že by tomu tak bylo v souzeném případě, z exekučního návrhu nijak neplyne. Podle toho, co uvedeno bylo v rekursu, provozuje dlužník školu

se třemi profesory. Provoz školy podle toho nezávisí tedy ani zcela ani převážně na jeho osobní činnosti, nehledíc ani k tomu, že mu uložením exekuční správy nebude zabráněno, by se osobně nesúčastnil i nadále provozu školy za souhlasu vnuceného správce, pokud tím nebudou dotčeny účely správy.

Čís. 11184.

Nárok povinného na důchod proti poddlužníkům (Versorgungsamt v Drážďanech a Kriegerdank v Praze) na základě říšsko-německého zaopatřovacího zákona ze dne 12. května 1930 nespadá pod žádný z případů čís. 1 až 3 § 290 ex. ř., nanejvýš pod případ čís. 1 tohoto paragrafu.

Výrazem »jiné zákony a jinak platná nařízení« v § 290 ex. ř. jsou míněny jen zákony a nařízení platící v tuzemsku.

Obdobné použití ustanovení § 290 ex. ř. na jiné případy jest vyloučeno.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1931, R I 810/31.)

Vymáhající věřitelka vedla exekuci na nárok dlužníka na důchod příslušející dlužníku proti poddlužníkům Versorgungsamt v Drážďanech a Kriegerdank v Praze na základě říšsko-německého zaopatřovacího zákona ze dne 12. května 1920. Návrh dlužníka, by byla exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř. zastavena, soud první stolice zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl a exekuci zastavil. **Důvody:** Předmětem exekuce jest nárok na důchod, příslušející dlužníku proti Versorgungsamt v Drážďanech a Kriegerdank v Praze na základě říšsko-německého zákona ze dne 12. května 1930. Tyto důchody nejsou podle § 68 cit. říšsko-německého zákona zabavitelné. Tento důchod dlužníka jest klásti na roveň důchodům, jež přísluší podle zákona čís. 142/1920 československým válečným poškozcům a podle § 36 cit. zák. jsou zabavitelné jen do polovice pro nároky na zákonnou výživu. Vymáhaná pohledávka není nárokem na zákonné výživné. Důchod, o nějž tu jde, jest tedy vyloučen z exekuce a bylo proto povolenou exekuci zastaviti podle § 39 čís. 2 ex. ř.

N e j v ý š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Správně uvádí rekursní soud, že předmětem exekuce jest nárok na důchod příslušející povinnému proti poddlužníkům Versorgungsamt v Drážďanech a Kriegerdank v Praze na základě říšsko-německého zaopatřovacího zákona ze dne 12. května 1930. Tyto peněžité pohledávky nespádají však ani pod některý z případů uvedených pod čís. 1 až 3 § 290 ex. ř., nanejvýš ne pod ustanovení čís. 1 tohoto paragrafu, jež předpokládá, že povinný jest v chudinském zaopatření, ani nejsou docela vyňaty z exekuce jinými zákony nebo jinak platnými nařízeními, při čemž není pochybnosti o tom, že § 290 ex. ř., mluví-li o jiných zákonech a ji-